

Kuolemanjälkeisistä olotiloista I

Kalma

Pekka Ervastian esitelmä 10.11.1918

muistiinpanojen mukaan

(ei pikakirjoitettu)

Vaivumme hetkiseksi hiljaiseen mietiskelyyn siitä, että me ihmiset olemme kuolemattomia henkiolentoja, jotka olemme ottaneet asuntomme tämän maan päällä näkyväiseen ruumiiseen, mutta jotka ruumiimme jätettyämme vaellamme näkymättömässä maailmassa monenlaisia kohtaloita kokien, kunnes toimimme omana itsenämme henkiolentoina. Sitten palaamme tänne maan päälle. Me vaellamme syntymästä syntymään, kehitymme siihen saakka, kunnes olemme täydellisesti tajunneet ja täydellisesti todella tiedämme, että olemme henkiolentoina kuolemattomia.

Maailman pyhissä kirjoissa ja pyhissä symboleissa puhutaan, niinkuin kaikki tiedämme, suuresta sodasta, suuresta taistelusta ja taistelukentästä, ja vaikka nämä kertomukset ovat puetut historialliseen muotoon, niin että saattaa olla mahdollista, että asiat ovat fyysillisesti tapahtuneet siihen suuntaan, kuin on vanhoissa kirjoissa kerrottu, niin samalla tiedämme, että niitä tulkitaan mystillisesti siten, että se suuri taistelukenttä ja sota, joista puhutaan, ovat samalla vertauskuvallisia ja tarkoittavat näkymättömän maailman asioita. Me olemme kuulleet mainittavan, että teosofisessa liikkeessä ensin Madame Blavatsky, sitten Annie Besant, C. W. Leadbeater ja Rudolf Steiner ovat kuuluttaneet sen vanhan totuuden, että nämä

tapaukset, suuri sota ja taistelukenttä, tarkoittavat sielullisia asioita. Kertomus suuresta sodasta tarkoittaa sotaa, jota käydään ihmisen sielussa. Ihmisen sielussa löytyy suuri sotakenttä, ja siellä käydään suurta sotaa valkoisten ja pimeiden voimien välillä. Olemme myös kuulleet siihen suuntaan puhuttavan viime vuosina, tämän (ensimmäisen) maailmansodan aikana, että taistelu kuvaa sitä seikkaa, että on olemassa näkymätön maailma, jossa samoin käydään merkillistä suurta taistelua erityisten olentojen, erityisten suurten sotajoukkojen välillä. Sanotaan, että ensiksi on siis fyysillinen sota, toiseksi sielullis-psykologinen sota ja että kolmanneksi kuvaus on realistinen esitys todellisista taisteluista näkymättömässä maailmassa, taistelusta, jota silloin käydään erilaisten taivaallisten sotajoukkojen välillä, valkoisten ja mustien välillä. Ja kun olemme tällä tavoin kuulleet selitettävän, niin olemme voineet johtua sellaiseen käsitykseen tämän maailmansodan aikana, että näkymättömässä maailmassa todella on käymässä sota erilaisten joukkojen välillä, sota, joka puolestaan on heijastunut tähän näkyvään maailmaan ja on saanut ilmauksensa maailmansodassa.

Olen jo ennen lausunut tästä vähän eroavan käsityskannan. Minusta on liian uhkarohkeata ajatella, että näkymättömissä maailmoissa käydään suurta sotaa eri joukkojen välillä, ja että taisteluvoima lähtee näkymättömästä maailmasta, jossa toisella puolella ovat suuret taivaalliset, valkoiset voimat ja toisella puolella mustat voimat. Tämä on suuri sota. He sotivat, ehkä haavoittuvatkin; ja tämä sitten heijastuu näkyvään maailmaan.

Tästä olen vähän eri mieltä, sillä jos lähtisimme näkymättömään maailmaan, niin emme näkisi tällaisia joukkoja. Me emme näkisi taistelua ollenkaan. Jos tällä tavoin, historiallis-objektiivisesti koetamme katsoa näkymätöntä maailmaa, niin huomaamme, että sellaista taistelua ei käydä. Jos meidän silmämme on auki, niin huomaamme suuria, taivaallisia

joukkoja, mutta ne eivät ollenkaan taistele; ne eivät ollenkaan kamppaile toistensa kanssa. Me näkisimme, että ne ovat vain liikkeessä. Ei voi sanoa, että ne ovat hiljaa, vaan ne ovat aina liikkeessä näkymättömässä maailmassa. On kuin taivaalliset olennot olisivat yhdensuuntaisessa liikkeessä, tanssisivat sfäärien soiton mukaan. He ovat yhdensuuntaisessa liikkeessä, tanssivat, soittavat ja laulavat mitä ihanimpia lauluja, mutta eivät taistele. Jos koetamme katsoa heidän maailmaansa, niin huomaamme, että he ovat täynnä sopusointua, autuutta ja rauhaa.

Kun katsomme tarkemmin, niin huomaamme, että siellä on toisiakin joukkoja, joita kutsumme mustiksi joukoiksi. Nekin ovat liikkeessä ja mitä näemme? Me näemme, että ne koettavat yhdessä hyökätä noita toisia joukkoja vastaan. Nuo suuret mustat, helvetilliset joukot ovat kuin alituudessa hyökkäyksessä valkoisia vastaan, – mutta valkoisia se ei lainkaan liikuta.

Jos koetamme tuntea, miltä tuo valkoisten elämä tuntuu, niin huomaamme, että on kuin valkoiset seisoisivat lujana muurina, tai kiertäisivät yhdessä joukossa, niin että persoonalliset olennot haihtuisivat, mutta kaikkialla olisi terävät peitset tai paljastetut miekat, jotka heitä suojaavat niin, että kun mustat hyökkäävät heitä vastaan, niin he eivät voi mitään, vaan itsestään lankeavat pois. Voi sanoa, että taistelu on näkymättömässä maailmassa, että taistelua on aina olemassa, niin kauan kuin vain menemme näkymättömään maailmaan, on henkien taistelua. Se taistelu voi olla rajua. – Silloin kun maailmassa on sota, näinä vuosina, on huomattu tämän laatuista taistelua.

Kun siis kuvataan, että näkymättömässä maailmassa on taistelua eri joukkojen välillä, on pidettävä mielessä, että nuo valkoiset eivät taistele ja että mustatkaan joukot eivät taistele itsetietoisesti niin, että ne tuntisivat: „tuossa on vastassa joukko, joka pitää voittoa“; – vaan se on kuin rajua intohimoa. Se ei ole kuin sota, jota käydään kahden valtion välillä. Mutta on sääntö,

jonka avulla ymmärrämme uudella tavoin taistelua näkymättömässä maailmassa.

Jos me menemme inhimillisinä olentoina, jotka itse elämme näkymättömässä maailmassa, ja jotka itse olemme ottaneet osaa näkymättömän maailman elämään, jos inhimillisinä olentoina lähestymme näkymätöntä maailmaa, niin taistelun kulku saa uuden sisällön, ja me ymmärrämme, että sitä uutta taistelua, jota näin kuvataan, käydäänkin ihmisen sisällä. Silloin huomaamme sen merkillisen seikan, että ihmisen inhimillinen sielu on taistelukenttä. Jos me siis menemme näkymättömään maailmaan elävinä ihmisinä, ja tajunnassa yhdyimme elävien ihmisten tajuntaan ja kuolleiden vainajien tajuntaan, niin että voi katsoa asioita inhimilliseltä näkökulmalta, niin huomaa, että ihmisen sielu ja ihmisten sielut yhdessä tarjoutuvat suureksi, merkilliseksi taistelukentäksi, jossa käydään taistelua näkymättömän maailman voimia ja olentoja vastaan. Ihmissielun tajunta on suuri taistelukenttä, johon pyrkivät sisään alemmat ja ylemmät voimat. Ja kun silloin taistelua näiden voimien kesken objektiivisesti kuvaa, niin on, kuin nämä suuret olentojoukot hyökkäisivät toisiaan vastaan ja taistelisivat, ja olisi kysymys elämästä ja kuolemasta. Tämä taistelu ihmisen sielussa heijastuu sotana ja suurina mullistuksina fyysisessä, näkyvässä maailmassa.

Kun tahdomme tutkia ihmisen sielua ja kun tahdomme päästä käsittämään sitä maailmaa, missä ihmisen sielu on, millä tavoin ihmisen sielu voi kehittyä, ja mistä kohdasta se voi mennä eteenpäin, ja kun täten tunnemme itsemme ja toiset, niin silloin meidän itseasiassa on päästävä selville juuri niistä eri voimista, jotka pyrkivät taistelemaan ihmisen omassa sielunsa, juuri niistä suurista joukkokunnista, jotka pyrkivät ottamaan ihmisen sielun ja ihmiskunnan sielun taistelukentäksi. Sentähden on välttämätöntä, että pääsemme jonkinlaiseen käsitykseen niistä

valtakunnista ja joukkokunnista, jotka esiintyvät näkymättömässä maailmassa ja meidän suhteestamme niihin.

Meidän tulee huomata, niinkuin ehkä jokainen on itsestään huomannut, että ihmisen sisällä on kaksi voimaa, niinkuin Goethe sanoo, ihmisellä on kaksi sielua, joista toinen vetää alaspäin ja toinen vetää ylöspäin. Se on niin vanha lause, että sitä ei tarvitse edes perustella. Ihmisen sielussa on kahdenlaisia voimia vaikuttamassa, ja hän kuulee siis kahdenlaatuisia ääniä, joista toista voi sanoa mustaksi ja pahaksi, toista valkoiseksi ja hyväksi.

Kun me tutkimme ihmistä, niin voimme huomata, että hän on näiden voimien vaikutuksen alainen. Hän voi olla mustien voimien vaikutuksen alainen, vaikka paha voi pukeutua niin hienoon muotoon, että ihminen ei huomaa, että se on mustaa, pahaa ja itsestä. — Voi myös huomata, että ihmisessä on omantunnon ääni vaikuttamassa, ja hän voi hetkittäin olla hyvä.

Tämä auttaa meitä ymmärtämään, että tässä ei ole kysymys ainoastaan psyykkisistä voimista ihmisessä itsessään, ei erilaisista ruumiista ihmisessä itsessään, ei ainoastaan ihmisen näkymättömien periaatteiden vaatimuksista, vaan tässä on kysymys ulkopuolisista, henkisistä tajuntajoukoista, jotka ihmisessä vaikuttavat. Uskonnoissa on puhuttu perkeleellisistä ja jumalallisista voimista. Kaikki ne koettavat vaikuttaa, ja ihminen on niiden keskellä. Toiset ovat mustia ja pahoja, toiset valkoisia ja ylöspäin vetäviä. Sentähden, että ihminen on henkimaailman keskellä, sentähden ne äänet, jotka puhuvat hänen sisässään, eivät ole ainoastaan häntä itseään, eivät lähde hänen sielunsa olemuksesta vaan ovat hänen ulkopuoleltaan lähteviä voimia, jotka antavat tukea hänen omille vaistoilleen ja haluilleen. Ne antavat voimaa, ja sentähden himon ääni vaikuttaa voimakkaammin, että se on saanut tukea, sentähden että suuret

kiusaajajoukot, astraaliset elementtaaliolennot, puhuvat hänelle hänen sisällään.

Kun ihmisen omatunto on puhdas ja kirkas, niin se on merkinä siitä, että hänen omaantuntoonsa vaikuttavat suuret joukot, jotka ovat samalla kohdalla kuin hänen omatuntonsa; ne vaikuttavat hänessä omanatuntona. Meidän täytyy siis pitää mielessä, että ihminen on moninkertaisten maailmojen keskellä, että hän ei ole siitä maailmasta erotettu, vaan että niiden maailmojen elävät tajuntajoukot häneen yhtämittaa vaikuttavat.

Me saamme tästä asiasta kiinni, jos tutkimme näkymättömän maailman asioita inhimilliseltä kannalta, jos tutkimme, mitä me silloin olemme, mitä toiset olennot meihin vaikuttavat ja miten toiset olennot meidän tajuntaamme heijastuvat. Jos meillä on siihen vaadittavat edellytykset, niin me voimme lähteä toiseen maailmaan ja tutkia, miten se meihin vaikuttaa.

Kaikkina aikoina on koetettu tutkia ihmisen kuolemanjälkeistä elämää. Ja kun tutkimme ihmisen kuolemanjälkeistä elämää, niin koetamme nähdä ja päästä selvyteen siitä, missä suhteessa ihminen on henkimaailmaan. Kun kuvailemme eri kuolemanjälkeisiä tiloja, niin jokainen ihminen, joka sellaisen kuvauksen kuulee, voi päästä selville suhteestaan siihen maailmaan ja missä henkimaailman osastossa hänen oma sielunsa vaeltaa, mihin joukkoon hän itse sieluna kuuluu. Ja koska elämä henkimaailmassa on kahta lajia, ja tutkimme sitä, niin ihminen voi päästä selvyteen siitä, millä kohdalla hänen sielunsa on pahassa, ja millä kohdalla se on hyvässä.

Kaikissa okkultisissa ja teosofisissa kirjoissa ja esityksissä on puhuttu kuolemanjälkeisestä elämästä. Ja kun minä tässä tahdon antaa lyhyen kuvan siitä, niin kuvaan sitä vähän toiselta kannalta, kuin tavallisesti on tehty. Tosiseikkojahan ei voi muuttaa, mutta annan toisenlaisen jaotuksen kuolemanjälkeisistä

tiloista. Sitten tutkimme, millainen ihminen on näissä tiloissa ja millaisessa tilassa minkilainen yksilö saattaa olla.

Kun tahdomme tällä tavoin ryhtyä kuvaamaan kuolemanjälkeisiä tiloja, silloin emme saa unohtaa erästä tilaa, vaikka se ei varsinaisesti kuuluisikaan kuolemanjälkeisiin tiloihin. Päinvastoin on sängen harvinaista, että ihminen on siinä tilassa. Se on kaikista lähinnä näkyvää maailmaa ja sen elämää, mutta kuitenkin on sängen harvoja ihmisiä siinä tilassa. Useimmat ihmiset eivät siihen joudu; he nukkuvat sen lävitse kulkiessaan.

Kun tarkemmin tutkimme elämää historiallisina, menneinä aikoina, niin huomaamme, että silloin suuria ihmisjoukkoja oli tässä kuolemanjälkeisessä tilassa. Mikä on tämä kuolemanjälkeinen tila, jota ajattelemme? Se on sängen merkillinen tila, jota me voimme nimittää käyttämällä vanhaa suomalaista nimeä *kalmaksi*. Sitä voisi myös nimittää haudantakaiseksi elämäksi. Me tiedämme, että vielä tänä päivänä sanotaan, että ihminen kuoltuaan joutuu hautaan, ja lisätään, että haudassa saa nukkua. Tämä sanontatapa, että ihminen joutuu hautaan ja saa haudassa nukkua, osoittaa, että ihminen saa nukkua kulkiessaan tämän tilan lävitse. Mutta se viittaa myös siihen, että joku on kalmassa liikkeellä ja ei ole saanut nukkua. Tämä on tila, jota on kuvattu harmaaksi, ikäväksi, äärettömän kalpeaksi, äärettömän hengettömäksi. On kuin ihminen siinä tilassa ollessaan olisi ilman kykyä käyttää ruumistaan. Hänellä on kyllä ruumis. Hän itse tietää ja tuntee, että hänellä on ruumis, mutta on merkillistä, että hän ei tahdo saada silmiään auki; hän ei tahdo voida liikuttaa jalkojaan, ei käsiään, ei tahdo voida mitään kuulla. On kuin hänellä olisi hirvuinen paino päällä. Hän vähitellen raottaa silmiään, ja hän näkee, että silmien edessä on kuin harmaa harso. Kun hän katsoo sen harson lävitse, niin tämä maailma häämöttää. Hän kuulee

tämän maailman humua, mutta vaikka hän koettaa, hän ei pääse selville siitä, mitä äänet puhuvat, huutavat. Se on suuri tuskan tila ja harvinainen nykyaikana. Ihminen oppii vähitellen liikkumaan tässä piirissä, ja hän näkee, että hänellä on ruumis, ja että hän on tässä maailmassa. Mutta häntä alkaa pelottaa ja kammottaa se, että onkin kummitus. Esimerkiksi seinä ei merkitse hänelle mitään; hän voi kulkea sen lävitse. Hän alkaa pelätä omaa itseään.

Ennen oli se tila tavallinen. Silloin voimme ymmärtää, että viisaat ihmiset olivat sillä kannalla, että tämä näkyvä elämä, jossa tämä näkyvä ruumis eli, oli todellista elämää, ja myös elämä haudassa, tuo kalman elämäkin oli todellista. Ihminen asui haudassa ja koetti mennä ulos kummittelemaan, sillä se elämä oli siksi lähellä fyysillistä elämää. Vaikka se elämä oli harmaata, kolkkoa, oli se siksi lähellä meitä, että viisaat koettivat ajatella ja keksiä keinoja, millä tavoin se saataisiin paremmaksi ja helpommaksi.

Silloin he huomasivat, että oli olemassa olentoja, jotka elävät tällaista elämää, jotka olivat tässä maailmassa ja olivat samalla näkymättömiä ja ettei tämän fyysillisen maailman aineellisuus estänyt eikä vaikuttanut heihin. On olemassa olentoja, jotka ovat ihmisen kaltaisia, ovatkin pienempää ihmisrotua, ovat kuin peikkoja, ja asuvat mielellään vuorissa.

On luonnollista, että viisaat ajattelivat: „Meidän on saatava kuolemanjälkeinen elämä sellaiseksi, että tuossa kalman tilassa oleva ihminen osaa elää niinkuin nuo peikot.“ Ja he tekivät samalla liiton noiden peikkojen kanssa, noiden pienten vuoriasujainten kanssa ja kysyivät neuvoa heiltä, miten piti menetellä. He saattoivat kukaties katsoakin peikkojen elämää ja ottaa siitä oppia. Näiden viisaiden ja peikkojen yhteistyön tuloksena silloin keksittiin maagillisia seremonioita, joiden avulla viisaat elähyttivät sitä ruumista, joka ihmisellä oli kalman tilassa,

tekivät sen ruumiin sellaiseksi, että ihminen osasi siinä liikkua ja toimia.

Mutta se ei vastannut tarkoitustaan, sillä se vaikutti sen, että ihmisen elämä kalmassa piteni. Joihinkin yksilöihin se suorastaan vaikutti niin, että he tullessaan elähytetyiksi tässä ruumiissa, ihastuivat peikkojen elämään, ja heistä tuli peikkoja – ei pahassa merkityksessä, mutta he mielellään viettivät tätä salaperäistä elämää ja liikkuivat näkymättömässä maailmassa, tekivät ystävyysliittoja peikkojen kansaa, ja palvelivat peikkoja siten, että lupasivat heille ruumiinsa. Vanhat viisaat olivat sitä mieltä, että fyysillistä ruumista ei saa hävittää, jos kalman elämää tahtoi pidentää, mutta sitä ei ole annettava peikoille. Fyysillistä ruumista on säilytettävä erityisesti maailmassa ja tarkasti vartioitava sitä niin, että se ei häviä. Ruvettiin balsamoimaan ruumiita, että ne säilyisivät näkymättömän maailman olennoilta ja voimilta, vaikka tahdottiin saada ihmisen kalman elämä niin tietoiseksi ja pitkäksi kuin mahdollista.

Sanotaan, että balsamoitiin fyysillinen ruumis, jotta sitä ei voisi antaa peikkojen käytettäväksi, mutta eetteriruumis koetettiin elävöittää käyttövälineeksi, sillä luonnostaan ei eetteriruumis ollut organisoitu. Kalmassa ihminen on sellaisessa tilassa, että hän ei voi päästä siitä selvyyteen, mutta kun eetteriruumis „sähköistettiin“, niin se organisoitui käyttövälineeksi. Vanhoilla suomalaisilla se tuli käyttövälineeksi, jonka avulla he osasivat kummitella. Kalman elämässä ei päästy niin pitkälle, että eetteriruumista olisi voitu jollakin tavoin käyttää korkeampaan elämään. Se jäi edelleen harmaaksi, ikäväksi. Me voimme sanoa syynkin. Se, mikä saa eetteriruumiin voiman aikaan, on korkea rakkaus. Ne, jotka eivät kykene tuntemaan kristusvoimaa „voimaruumiissa“, eivät saa eetteriruumista sellaiseksi, että sillä saattaisivat tehdä henkistä työtä. – Sentähden vanhan ajan kansat kuvasivat kalman elämää

harmaaksi, ikäväksi, toivottomaksi ja pelkäsivät kuolemaa ja sitä elämää, joka häämötti sen takana. Oli niin toivotonta, vaikeata, että he sitä vielä enemmän pelkäsivät.

Meidän pitää ottaa vielä huomioon erinomaisen merkillinen seikka, joka selittää erään inhimillisessä elämässä tunnetun ilmiön. Se ilmiö on mediumismi. Olemme saattaneet kysyä, minkä tähden muutamat ihmiset ovat mediumistisia, sellaisia että heidän eetteriruumiinsa on niin rakennettu, että voivat – usein itse siitä tietämättä – välittää näkymättömän maailman sanomia tähän näkyvään maailmaan. Ja he voivat olla jopa, niin „abnormeja“, että saavat aikaan näkyviä ilmiöitä. Se on kuin sairautta. He voivat myöskin päästä noiden voimien herraksi, mutta ovat aluksi kuin sairaita. Mistä on tuollainen eetteriruumiin merkillinen organisoituminen johtunut? On sanottu, että tällainen eetteriruumiin organisoituminen on johtunut siitä, että ihmisellä on epäsäännöllinen psyykinen organismi, mutta se ei johdu siitä, vaan siitä, että hänen eetteriruumiinsa on ennen ollut tällaisten maagillisten seremonioiden ja seikkojen alainen, että hän on ollut jollakin lailla osallinen kalman elämästä, peikkojen elämästä. Hän on ollut tekemisissä luonnonhenkien, peikkojen kanssa.

Siitä johtuu mediumismi. Mediumit ovat tässä elämässä sairaaloisia ja abnormeja, kummallisia olentoja, niin että he itsekin ihmettelevät omaa kummallisuuttaan; he tuntuvat niin itsekkäiltä ja itseensä syventyneiltä. Voimme huomata suorastaan, mistä se johtuu. Se johtuu siitä, että he ovat olleet tekemisissä peikkojen kanssa ja että heidän eetteriruumiinsa on käynyt sellaisten seremonioitten läpi, että se käyttöväline on organisoitu.